DE BROERS VAN DEVON 1

Een hoogst ongebruikelijk aanbod

MIMI MATTHEWS

Mimi Matthews

Een hoogst ongebruikelijk aanbod

Roman

Vertaald door Marianne Locht-Kühler

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Marianne Locht-Kühler
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3955 9
ISBN 978 90 297 3956 6 (e-book)
NUR 342

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Matrimonial Advertisement*.
© 2018 Mimi Matthews

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Ter nagedachtenis aan Orson en Jude

1

Noord-Devon, Engeland
September 1859

Helena Reynolds liep door de overvolle gelagkamer, met haar valies in haar trillende handen. De King's Arms was maar een kleine herberg langs de kustweg in Noord-Devon, maar het was alsof alle mannen uit de wijde omtrek hadden besloten er op dit moment een pint te gaan drinken. Ze voelde hun ogen op haar gericht, terwijl ze voorzichtig tussen hen door laveerde. Sommige blikken waren gewoon nieuwsgierig. Andere openlijk keurend.

Ze onderdrukte een huivering. Ze had verre van verleidelijke kleding aan – een grijs gestreepte zijden reisjapon – hoewel ze had geprobeerd er fatsoenlijk uit te zien. Het was niet iets wat je dagelijks overkwam, voor het eerst je toekomstige echtgenoot ontmoeten.

'Kan ik u van dienst zijn, mevrouw?' riep de herbergier van achter de drukbezette bar.

'Ja, graag, meneer.' Helena klemde haar handen om haar valies en liep naar de hoge bar toe. Er stond een bijzonder lange man tegen het einde van de bar geleund met een glas in zijn hand. Zijn magere, gespierde lichaam was gehuld in een donkere wollen overjas, zijn gezicht ging deels schuil achter zijn rechtop gezette kraag en een hoge hoed, die diep over zijn ogen getrokken was. Ze perste zich in de ruimte naast hem. Haar dikke petticoat en hoepelrok ritselden luid toen ze tegen zijn been aan drukten.

Zachtjes zei ze tegen de herbergier: 'Ik heb een afspraak met...'

‘Blevins!’ schreeuwde een man door het vertrek. ‘Nog een rondje!’

Voordat Helena kon protesteren, was de herbergier alweer weg om zijn klanten te bedienen. Machteloos en teleurgesteld keek ze hem na. Ze had eigenlijk om één uur een afspraak. Maar na de verwarring op het treinstation en de vertraging met de koets – ze keek bezorgd op het horloge dat op het lijfje van haar japon gespeld was – was het nu al kwart over twee.

‘Meneer!’ riep ze naar de herbergier. Ze ging op haar tenen staan en probeerde zijn aandacht te trekken. ‘Meneer!’

Hij reageerde niet, maar stond aan het andere einde van de bar met de koetsier te praten, terwijl hij vijf kroezen met bier vulde. De twee mannen lachten gemoedelijk, alsof ze oude vrienden waren.

Helena snoof geërgerd. Ze was gewend om genegeerd te worden, maar dit was te gek. Haar hele leven hing af van de komende paar minuten.

Ze keek om zich heen of er iemand was die haar kon helpen. Haar blik bleef rusten op de man naast haar. Hij leek geen bijzonder vriendelijke kerel, maar zijn lengte was indrukwekkend en hij had vast een stem die daarbij paste.

‘Neem me niet kwalijk, meneer.’ Ze legde zacht een gehandschoende hand op zijn arm. Zijn armspieren verstrakten onder haar aanraking. ‘Het spijt me dat ik u stoor, maar zou u misschien zo vriendelijk willen zijn...’

Hij keek op van zijn glas en draaide zijn gezicht langzaam naar haar toe.

De woorden bestierven haar op de lippen.

Hij was verbrand. Heel erg verbrand.

‘Verlangt u iets van mij, mevrouw?’ vroeg hij, met een tergend beleefde ondertoon in zijn stem.

Ze keek naar hem op. Haar eerste indruk van zijn verschijning veranderde met de seconde. De brandwond was ernstig, maar beperkt tot de rechteronderzijde van zijn gezicht, van

zijn wang naar de rand van zijn kraag en waarschijnlijk nog verder naar beneden. Het overige deel van zijn gezicht – een streng gezicht met een sterke kaaklijn en een haviksneus – was bijna helemaal onaangetast. Niet alleen dat, maar met zijn zwarte haar en rookgrijze ogen was hij zelfs onweerstaanbaar knap.

'Verlangt u iets van mij?' vroeg hij nog eens, wat strenger dit keer.

Ze knipperde met haar ogen. 'Ja. Neem me niet kwalijk. Zou u het heel erg vinden om de herbergier even te roepen? Ik krijg het niet voor elkaar om...'

'Blevins!' brulde de man.

De herbergier brak zijn luidruchtige gesprek af en kwam haastig terug naar hun uiteinde van de bar. 'Wat mag het zijn, meneer?'

'Deze dame wil je spreken.'

'Dank u, meneer,' zei Helena. Maar de man had zijn aandacht alweer op zijn bier gericht en haar zonder een woord terzijde geschoven.

'Ja, mevrouw?' zei de herbergier.

Helena zette de gedachten aan de knappe – maar nogal onbeleefde – vreemdeling naast haar opzij en wendde zich tot de herbergier. 'Ik had om één uur een afspraak hier met iemand. Ene meneer Boothroyd?' Ze voelde de man naast haar verstrakken, maar besteedde er geen aandacht aan. 'Is hij er nog?'

'Weer eentje voor Boothroyd?' De herbergier bekeek haar van top tot teen. 'Je ziet er anders uit dan de anderen.'

Helena's gezicht betrok. 'O?' zei ze zacht. 'Zijn er nog anderen geweest?'

'Zeker. Boothroyd is nu met de laatste bezig.'

'De laatste?' Ze kon het niet geloven. Meneer Boothroyd had haar de indruk gegeven dat zij de enige vrouw was met wie meneer Thornhill correspondeerde. Hoe dan ook, ze vond het vreemd dat iemand gesprekken hield met potentiële

echtgenoten voor zijn werkgever alsof ze solliciteerden voor een functie als huisbediende of kokkin. Het kwam op haar over als bijzonder onbeschaafd.

Wist meneer Thornhill eigenlijk wel wat zijn rentmeester deed?

Ze zette die gedachte uit haar hoofd. Het was veel te laat om nog terug te krabbelen. 'Dat mag wel zo zijn, meneer, maar ik kom van ver. Ik weet zeker dat meneer Boothroyd me wil spreken.'

Eigenlijk wist ze het helemaal niet zo zeker. De enige die ze tot nu toe ontmoet had, was meneer Finchley, de sympathieke jonge advocaat in Londen. Hij had haar gestimuleerd om naar Devon te komen. Met meneer Boothroyd en meneer Thornhill had ze alleen maar schriftelijk contact gehad. De brieven bewaarde ze veilig opgevouwen tussen haar bezittingen in het valies.

'Dat zal best,' mijmerde de herbergier.

'Precies. Ik zou u zeer erkentelijk zijn als u meneer Boothroyd wilt informeren dat ik gearriveerd ben.'

De man naast haar dronk zijn bier met één slok op en zette de kroes met een klap op de bar. 'Ik breng haar wel naar Boothroyd.'

Helena keek met grote ogen toe toen hij zich in zijn volle lengte oprichtte. Toen hij dreigend naar haar omlaagkeek, schonk ze hem een aarzelende glimlach. 'Nogmaals mijn hartelijke dank, meneer. Wat vriendelijk van u.'

Zijn blik was nors. 'Deze kant op.' Toen liep hij met grote stappen in de richting van de gang, zonder achterom te kijken.

Met haar valies stevig in haar handen geklemd draafde ze achter hem aan. Haar hart hamerde wild in haar keel en in haar oren. Ze hoopte dat ze niet zou flauwvallen, nog voordat ze met het sollicitatiegesprek begon.

De man klopte één keer op de deur naar de privésalon. Er werd opengedaan door een kleine man met grijs haar en

een bril. Hij keek omhoog naar de man voor haar, trok een rimpel in zijn voorhoofd en keek toen langs de man heen naar Helena.

'Meneer Boothroyd?' vroeg ze.

'Ik ben Boothroyd,' zei hij. 'En u bent Miss Reynolds, neem ik aan?'

'Ja, meneer. Ik weet dat ik ontzettend laat ben voor onze afspraak…' Ze zag een vrouw opstaan van een stoel in de privésalon. Ze stak haar kin naar voren en keek Helena aan, en haar gezicht verried wat er in haar gedachten omging. 'O,' fluisterde Helena. Het flakkerende vlammetje van hoop, dat ze de afgelopen maanden had gekoesterd, leek plotseling te worden gedoofd. 'U hebt al iemand anders gevonden.'

'Nou, Miss Reynolds...' Meneer Boothroyd zweeg abrupt. Er verscheen een uitdrukking van ontzetting op zijn gezicht toen de lange man langs hem heen de privésalon in liep. Hij zette zijn hoed af, deed zijn mantel uit en ging zitten bij het knapperende vuur in de haard.

De vrouw staarde hem verbijsterd aan. 'Meneer Boothroyd!' siste ze, terwijl ze vlug bij de oudere man ging staan. 'Ik dacht dat dit een privésalon was.'

'Dat is ook zo, mevrouw Standish.' Meneer Boothroyd keek op zijn zakhorloge. 'Tot een halfuur geleden wel. Maar het is niet erg. Ons gesprek is afgelopen. Als u zo goed wilt zijn…'

Helena hoorde niet wat er verder nog gezegd werd. Ze hoorde alleen maar het geluid van haar bonzende hart. Ze wist niet waarom ze nog bleef staan. Ze zou met de postkoets verder moeten rijden naar Cornwall. En dan? Zich van de rotsen naar beneden storten, waarschijnlijk. Er was geen andere mogelijkheid. Wat was ze dwaas geweest om te geloven dat dit zou werken! Had Jenny die advertentie in de krant maar nooit gezien. Dan zou ze maanden geleden al hebben geweten dat er maar één manier was om uit deze ellendige warboel te ontsnappen. Dan zou ze geen reden hebben gehad om nog te hopen!

Er trok een nevel voor haar ogen. Ze draaide zich om en mompelde een verontschuldiging tegen meneer Boothroyd.

'Miss Reynolds?' zei meneer Boothroyd. 'Hebt u zich bedacht?'

Ze keek verward over haar schouder en zag dat de andere dame verdwenen was en meneer Boothroyd alleen in de deuropening stond. In zijn stoel bij het vuur sloeg de lange man een pagina van de krant om en maakte zich schijnbaar niet druk om hen beiden. 'Nee, meneer,' zei ze.

'Gaat u alstublieft zitten.' Hij gebaarde naar een van de stoelen aan een kleine eettafel. Op tafel lag een stapel papieren en wat schrijfgerei. Ze ging zitten en keek hoe hij door de papieren bladerde. 'Ik hoop dat u een redelijk goede reis hebt gehad.'

'Ja, dank u.'

'Bent u met de trein uit Londen gekomen?'

'Zeker, meneer, maar niet verder dan Barnstaple. Meneer Finchley had voor het laatste deel van de reis een koets geregeld. Dat is een van de redenen waarom ik te laat ben. De weg werd geblokkeerd door een omgeslagen sjees. De koetsier stopte om de voerman te helpen.'

'Een van de redenen, zegt u?'

'Ja, ik… Ik had eerder al de trein gemist,' gaf ze toe. 'Ik stond op het verkeerde perron en… toen ik in de gaten kreeg dat ik een fout had gemaakt, was de trein al weg. Ik moest mijn kaartje omzetten en de volgende trein nemen.'

'Hebt u geen bediende bij u? Geen reisgenoot?'

'Nee, meneer. Ik reis alleen.' Ze had weinig keus. Jenny moest in Londen blijven om Helena's afwezigheid zo lang mogelijk geheim te houden. Helena had overwogen iemand in te huren om met haar mee te gaan, maar er was geen tijd voor en ze kon het geld eigenlijk niet missen. Bovendien wist ze niet wie ze kon vertrouwen.

Meneer Boothroyd bleef tussen de papieren zoeken. Helena vroeg zich af of hij eigenlijk wel naar haar luisterde.

‘Aha, hier heb ik het,’ zei hij eindelijk. ‘Uw reactie op de advertentie.’ Hij haalde een brief tevoorschijn in een klein, regelmatig handschrift, dat ze herkende als het hare. ‘En ook een brief van meneer Finchley uit Londen, die u op de vijftiende hebt ontmoet.’ Hij las een tweede brief, met een frons in zijn voorhoofd.

‘Is er iets mis?’ vroeg ze.

‘Dat zou ik denken. Er staat hier dat u vijfentwintig jaar bent.’ Meneer Boothroyd liet de brief zakken. ‘U ziet er niet uit als vijfentwintig, Miss Reynolds.’

‘Ik kan u verzekeren dat ik wel zo oud ben, meneer.’ Ze begon de linten van haar grijze zijden reishoed los te knopen. Toen ze de strik met trillende vingers had losgemaakt, zette ze de hoed af, draaide de linten eromheen en legde hem op haar valies. Toen ze haar ogen opsloeg, zag ze dat meneer Boothroyd haar aanstaarde. ‘Ik zie er met een hoed op altijd veel jonger uit. Maar zoals u nu kunt zien, ben ik...’

‘Jong én mooi,’ mompelde hij afkeurend.

Ze bloosde en keek nerveus naar de man bij het vuur. Hij leek gelukkig niet mee te luisteren. Toch boog ze zich voorover op haar stoel en vroeg zacht: ‘Wil meneer Thornhill geen mooie echtgenote?’

‘We zijn hier niet in Londen, Miss Reynolds. Het huis van meneer Thornhill ligt afgelegen. Verlaten. Hij zoekt een vrouw die de eenzaamheid kan verdragen. Die zijn huishouden kan doen en het hem gemakkelijk maakt. Een flinke, kundige vrouw. Daarom stond er in de advertentie dat de voorkeur uitgaat naar een weduwe of ongehuwde vrouw van middelbare leeftijd.’

‘Ja, maar ik...’

‘Wat meneer Thornhill niet wil,’ ging hij verder, ‘is een naïef meisje dat droomt van dansen en jurken en knappe vrijers. Een huwelijk met een dergelijk lichtzinnig schepsel is vragen om problemen.’

Helena zette haar stekels op. ‘Dat is niet eerlijk, meneer.’

‘Pardon?’

‘Ik ben geen naïef meisje. Dat ben ik nooit geweest. En met alle respect, meneer Boothroyd, u hebt geen enkel idee van mijn dromen. Als ik verlangde naar dansen en jurken en lichtzinnige dingen zou ik nooit op de advertentie van meneer Thornhill hebben gereageerd.’

‘Welke voordelen biedt deze overeenkomst voor u, Miss Reynolds?’

Ze klemde haar handen stevig op haar schoot ineen tegen het trillen. ‘Veiligheid,’ antwoordde ze eerlijk. ‘En misschien… een beetje vriendelijkheid.’

‘Kon u in Londen geen man vinden die aan die twee eisen voldeed?’

‘Ik wil niet in Londen wonen. Ik wil zelfs zo ver mogelijk uit Londen vandaan.’

‘Uw vrienden en familie…?’

‘Ik ben alleen op de wereld, meneer.’

‘Ik begrijp het.’

Dat betwijfelde Helena zeer. ‘Meneer Boothroyd, als u al hebt besloten dat iemand anders beter geschikt is...’

‘Er is niemand anders, Miss Reynolds. Op dit moment bent u de enige dame die meneer Finchley heeft aanbevolen.’

‘Maar de vrouw die hier net was...’

‘Mevrouw Standish?’ Meneer Boothroyd zette zijn bril af. ‘Zij solliciteerde naar de functie van huishoudster in de Abbey.’ Hij wreef over zijn neusbrug. ‘Helaas hebben we een doorlopend probleem met het behouden van bekwaam personeel. Het is goed als u zich daarvan bewust bent als u van plan bent zich bij ons te vestigen.’

Ze liet langzaam de ingehouden adem ontsnappen. ‘Een huishoudster. Natuurlijk. Wat dom van me. Meneer Thornhill schreef in een van zijn brieven inderdaad dat er moeilijkheden waren met de bedienden.’

‘Het blijkt helaas nogal een uitdaging te zijn.’ Meneer Boothroyd zette zijn bril weer op zijn neus. ‘Het huis ligt

niet alleen afgelegen, maar het heeft onder de plaatselijke bevolking ook een bepaalde reputatie. Misschien hebt u er iets over gehoord?'

'Wel iets. Maar meneer Finchley zei dat het niet meer was dan bijgeloof van onwetende mensen.'

'Juist. Maar u zult merken, Miss Reynolds, dat onwetendheid in dit deel van de wereld veel voorkomt.'

Daar maakte Helena zich geen zorgen om. 'Ik zou de Abbey graag met eigen ogen willen zien.'

'Ja, ja. Alles op zijn tijd.'

'En ik zou meneer Thornhill graag willen ontmoeten.'

'Uiteraard.' Meneer Boothroyd rommelde weer in zijn papieren. Tot haar verbazing kroop er een blos omhoog op de wangen van de oudere man. 'Er zijn nog twee zaken die besproken moeten worden, Miss Reynolds.' Hij schraapte zijn keel. 'Ik neem aan dat u zich ervan bewust bent… Ik bedoel, ik hoop dat meneer Finchley heeft uitgelegd… dat dit huwelijk een echt huwelijk is, in elke zin van het woord.'

Ze keek hem aan, met een verwarde frons op haar voorhoofd. 'Wat voor huwelijk zou het anders moeten zijn?'

'Accepteert u dat?'

'Natuurlijk.'

Hij deed geen moeite zijn twijfel te verbergen. 'Veel dames zouden een dergelijke overeenkomst bijzonder onromantisch vinden.'

Daar twijfelde Helena niet aan. Er was een tijd dat ze zelf ook teruggeschrokken zou zijn voor het idee. Maar er was in het afgelopen jaar veel veranderd en vooral in de afgelopen maanden. Alle meisjesachtige fantasieën over ware liefde waren verdwenen en hadden plaatsgemaakt voor een harde, bijna zakelijke houding.

'Ik ben niet op zoek naar romantiek, meneer Boothroyd. Alleen vriendelijkheid. En volgens meneer Finchley is meneer Thornhill een vriendelijke man.'

Dat leek meneer Boothroyd te verrassen. 'Is dat zo?' mom-

pelde hij. 'Mag ik vragen wat hij u nog meer verteld heeft?'

Ze aarzelde even, voordat ze de woorden herhaalde die meneer Finchley had gesproken. Woorden die haar hadden doen besluiten af te reizen naar een afgelegen kuststadje in Devon, om een volslagen vreemde te ontmoeten en met hem te trouwen. 'Hij zei dat meneer Thornhill in het leger heeft gediend en dat hij weet hoe hij een vrouw moet beschermen.'

***

Justin Thornhill keek nog eens peinzend naar de bleke schoonheid met haar donkere haren, die tegenover Boothroyd zat. Ze was tenger, maar goedgevormd. Haar rondingen en haar smalle taille kwamen goed uit in haar sobere reisjapon. Toen hij haar in de gelagkamer voor het eerst had gezien, dacht hij dat ze een modieuze reiziger was, onderweg naar Abbot's Holcombe, de badplaats verderop langs de kust. Het leek een logische gedachte. De Miss Reynolds die hij verwachtte – de eenvoudige, verstandige, vrijgezelle vrouw die op zijn huwelijksadvertentie had gereageerd – was nooit verschenen.

Deze Miss Reynolds behoorde tot een heel andere categorie vrouwen.

Ze zat met kaarsrechte rug tegenover Boothroyd, haar elegante, gehandschoende handen netjes en bevallig in haar schoot gevouwen. Ze keek de chagrijnige rentmeester met grote, reebruine ogen aan en haar spraakgebruik was vriendelijk en beleefd, als dat van een beschaafde vrouw. Een dame.

Ze leek helemaal niet op de twee stoere weduwen die eerder die dag met Boothroyd hadden gepraat over de functie van huishoudster. Die vrouwen pasten vreemd genoeg beter bij Justins omschrijving – de kenmerken die hij zijn bejaarde rentmeester vele maanden geleden had toegesnauwd, toen Boothroyd voor het eerst had geopperd dat hij een huwelijksadvertentie zou kunnen plaatsen.

‘Ik heb geen interesse in vrijerijen,’ had hij gezegd, ‘en ook niet in huilende jongedames die zwaarmoedig in bed blijven liggen. Wat ik nodig heb, is een vrouw. Een vrouw die op grond van de wet en uit plichtsbesef dit akelige mausoleum gaat beheren. Een vrouw met wie ik zo nu en dan naar bed kan. Verdraaid, Boothroyd, ik heb geen zes jaar in India overleefd om bij thuiskomst als een monnik te leven.’

Hij had die woorden in frustratie uitgesproken toen de laatste in een lange rij huishoudsters zonder opgaaf van reden ontslag had genomen. Frustratie over zijn fysieke eenzaamheid en te veel glazen sterkedrank.

De zakelijke Boothroyd had zijn woorden meteen opgevat als een marsorder.

De volgende ochtend, nog voordat Justin was wakker geworden uit zijn beneveling, had zijn immer efficiënte rentmeester geregeld dat er een advertentie geplaatst werd in de Londense krant. Kort en krachtig stond er:

> HUWELIJK: gepensioneerde legerofficier, 32, met bescheiden inkomen en rustig van aard, zoekt huwelijk met een ongehuwde vrouw of weduwe van dezelfde leeftijd. Passende dame is verstandig, meelevend, en in staat het huishouden te beheren in een afgelegen landhuis. Financiële onafhankelijkheid niet van belang. Gefrankeerde correspondentie richten aan de heer T. Finchley, Esq., Fleet Street.

Eerst was Justin woedend geweest. Hij had zelfs gedreigd Boothroyd te ontslaan. Maar na een paar dagen merkte hij dat hij begon warm te lopen voor de mogelijkheid om door middel van een advertentie een echtgenote te vinden. Het was modern en efficiënt. Duidelijk, net als elke andere zakelijke transactie. De mogelijke kandidaten zouden een brief schrijven aan Thomas Finchley, Justins advocaat in Londen, en dan zou Finchley de verdere onderhandelingen voeren, net zo

vakkundig als hij de koop van Greyfriar's Abbey had geregeld, of laatst nog de aandelen in de North Devon Spoorwegen.

Maar hij was niet van plan het proces gemakkelijk te maken. Hij had zowel Boothroyd als Finchley gezegd dat hijzelf geen enkele moeite zou gaan doen. Als een mogelijke bruid hem wilde ontmoeten, zou ze dat moeten doen op een locatie die op rijafstand van de Abbey was.

Hij had gedacht dat een dergelijke voorwaarde vrouwen zou afschrikken.

Het was niet bij hem opgekomen dat vrouwen vaker dergelijke afstanden afleggen voor een dienstbetrekking. En wat was zijn huwelijksadvertentie anders dan een aanbod voor een betrekking in zijn huishouden?

Na een tijdje was het Finchley gelukt een vrouw te vinden voor wie een eenzaam bestaan in een afgelegen kustgebied in Devon aanvaardbaar klonk. Justin had een paar keer kort met haar gecorrespondeerd. Miss Reynolds had niet genoeg geschreven om een goed beeld te kunnen vormen van haar persoonlijkheid, of van haar schoonheid of het gebrek daaraan. Toch had hij zich een voorstelling van haar gevormd: een nuchtere, ongehuwde vrouw. Het soort vrouw dat zijn echtelijke belangstelling met een berustende waardigheid zou verdragen. Een vrouw die bij de aanblik van zijn brandwonden niet in tranen uit zou barsten.

Het idee dat dit lieftallige, jonge schepsel aan zijn tafel zou zitten en in zijn bed zou liggen, was eerlijk gezegd te gek voor woorden.

Maar ze leek vastbesloten.

Dat was gemakkelijk te verhelpen. Justin vouwde zijn krant op en stond op van zijn stoel. 'Ik neem het wel over, Boothroyd.'

Miss Reynolds richtte haar blik op hem. Hij zag precies op welk moment ze besefte wie hij was. Het sierde haar dat ze niet gilde of flauwviel of opsprong van haar stoel en de deur uit rende. Ze keek hem alleen maar aan, op diezelfde

eigenaardige manier als toen ze in de gelagkamer voor het eerst zijn brandwonden had gezien.

'Miss Reynolds,' zei meneer Boothroyd. 'Mag ik u voorstellen aan meneer Thornhill?'

Toen stond ze op en bood hem haar hand. Die was klein en slank, gevat in een donkere geitenleren handschoen. 'Meneer Thornhill.'

'Miss Reynolds.' Even omvatte zijn hand de hare. 'Ga zitten, alstublieft.' Hij ging zelf op Boothroyds stoel zitten en wachtte tot zijn trouwe bediende zich naar de andere zijde van de salon had verwijderd. Toen richtte hij zijn blik op zijn mogelijke bruid.

Haar gezicht was onberispelijk ovaal, blank als porselein, en omlijst door donkerbruin haar, dat laag in haar nek in een knot vast gestoken was. Haar neus was recht – niet te kort en niet te lang – en de zachte ronding van haar kin was vastberaden, zelfs op het koppige af. Als ze niet zo'n fluweelzachte blik in haar reebruine ogen had gehad, zou ze misschien trots of hooghartig geleken hebben. En misschien was ze dat ook wel, naar haar kleding te oordelen.

Hij moest toegeven dat hij niets wist over vrouwenmode – behalve dat de haakjes, kantjes, en de meters stof in de rokken verdraaid onhandig waren als je in een amoureuze stemming was. Maar je hoefde het verschil niet te weten tussen een petticoat en een paletot om te zien dat Miss Reynolds' kleding van de beste kwaliteit was. Zelfs de knoopjes op het lijfje van haar japon en de modieuze ceintuur om haar middel leken door een vakman te zijn gemaakt.

Bij haar vergeleken voelde hij zich nogal sjofel en minderwaardig in het pak dat hij die ochtend had aangedaan om zijn mogelijke bruid te ontmoeten.

'Neem me de misleiding niet kwalijk,' zei hij. 'Zoals u ziet, ben ik niet het soort man dat een vrouw graag als toekomstige echtgenoot ziet.'

'Is dat zo?' Ze hield haar hoofd schuin. Door die bewe-

Hij zoekt een vrouw. Zij zoekt een uitweg. De liefde heeft andere plannen.

Helena Reynolds wil maar één ding: weg uit Londen, ver van haar oom die er met haar erfenis vandoor wil. Uit pure wanhoop reageert ze op een huwelijksadvertentie en belandt zo op het afgelegen landgoed van voormalig legerkapitein Justin Thornhill. Die heeft vreselijke jaren doorgebracht in een Indiase gevangenis en zoekt nu een vrouw die zijn huishouden runt en hem verder met rust laat. En laat een advertentie nou de perfecte manier zijn om er één te vinden.

Wat begint als een zakelijke overeenkomst groeit al snel uit tot meer. Achter Justins norse façade schuilt misschien wel precies de romantische held die Helena zoekt, en Helena laat op haar beurt zien dat ze veel meer is dan een doorsnee huisvrouw. Maar als Helena's verleden onverwachts opduikt, komt hun fragiele vertrouwensband op losse schroeven te staan. Het is aan Justin om te vechten voor de vrouw in wie hij gelooft – of zijn kans op liefde voorgoed te laten schieten.

MIMI MATTHEWS schrijft hartverwarmende historische romans die zich afspelen in de Victoriaanse tijd. Haar boeken bevatten altijd een flinke dosis humor en herkenbare personages met eigenzinnige karakters. *Een hoogst ongebruikelijk aanbod* is het eerste deel in haar *De broers van Devon*-serie.

ISBN 9789029739559 NUR 342

9 789029 739559

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT